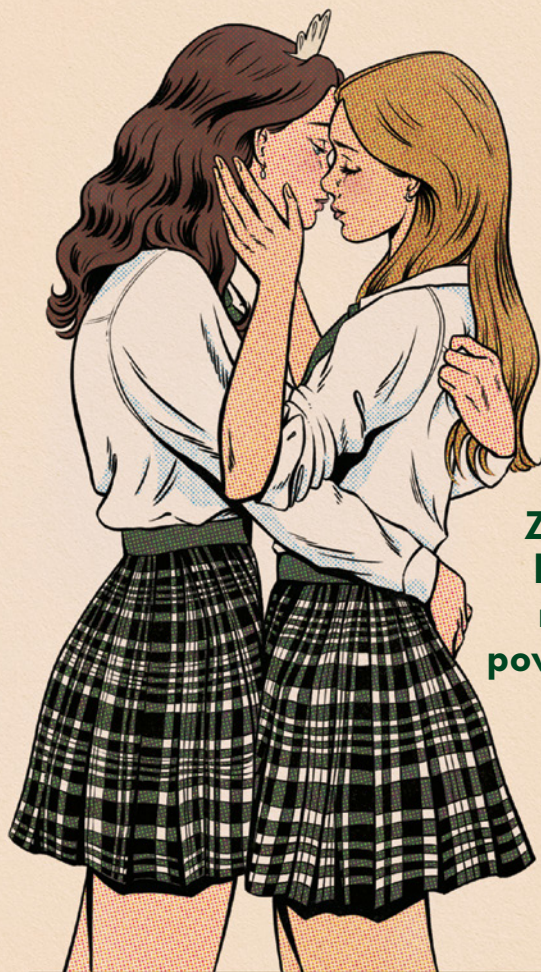
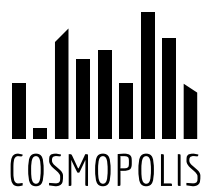

PRINCEZNA A JÁ

Zvítězí
láska,
nebo
povinnost?

SOPHIE GONZALES

SOPHIE GONZALES

PRINCEZNA
A JÁ

Přeložila Martina Balzano

Text Copyright © 2025 by Sophie Gonzales

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Martina Balzano, 2026

ISBN 978-80-271-6124-9

*Věnováno všem, kteří věřili v tuto knihu a ve mě.
Bez vás bych to nedokázala. Děkuju.*

POZNÁMKA AUTORKY

Vážení čtenáři,

Princezna a já je moje nejstarší a zároveň i nejmladší dítě. Před jedenácti lety jsem někoho potkala a v návalu romantického zápalu jsem během padesáti čtyř dnů napsala knihu o devadesáti čtyřech tisících slovech. Věděla jsem naprosto přesně, co má z mého úsilí vzejít, tedy „princezna se zamiluje do obyčejné holky“, a slova ze mě tryskala tak rychle, že je moje prsty nestíhaly zapisovat. Hotovou knihu jsem vypustila do světa a v řádu dnů mě oslovila literární agentka. Dovolila jsem si doufat, že je to ona. Kniha, která ze mě udělá spisovatelku.

Bohužel se tak nestalo. Během následujícího roku se opakoval neustálý koloběh oslovení a odmítnutí, vždy s argumentem, že pro queer příběh o princezně neexistuje čtenářské publikum. Podle všeho se jednalo o téma, které bylo v té době velmi specifické. Bez ohledu na to, kolikrát jsem svůj rukopis upravila – a že za ten rok prošel značným množstvím úprav –, jsem pořád slyšela to samé. A tak jsem knihu schovala do šuplíku.

Jak vám řekne každý vášnivý nebo i příležitostný čtenář, čas nakonec ukázal, že pro queer příběh o princezně ve skutečnosti publikum existuje. A dokonce dost početné. A přestože jsem na svou milovanou prvorozenou nikdy nezapomněla, v tu chvíli jsem se obávala, že můj kdysi jedinečný námět se najednou změnil

z „příliš atypického“ na „vyčerpaný“. Zejména jeden nejen literární počin se podobal méj původní dějové linii tak výrazně, že jsem se bála, aby mě lidé neobvinili z plagiátorství, kdybych někdy vydala svou vlastní verzi, přestože vznikla dřív. Ale když mě několik přátel v roce 2021 požádalo, jestli by si moji knihu mohli přečíst, a já ji chtěla nejdřív trochu „učesat“, došly mi dvě věci. Zaprvé, pořád ten příběh vášnivě miluju. Zadruhé, díky nabytým zkušenostem a čerstvému pohledu jsem byla schopná osvěžit zápletku tak, abych zachovala srdce příběhu, ale dodala mu nový dech a širší obzor.

A tak jsem – už ne jako spisovatelský zelenáč – vzala svůj rukopis a pomohla mu vyrůst. Nemyslela jsem si, že je možné ho milovat ještě víc než předtím, ale stalo se. Mám ho ráda, protože je to příběh, který jsem napsala po seznámení s mým teď už manželem, a protože je plný naděje a touhy. Je to příběh, který jsem napsala jako sotva dospělá a přepracovala ho s jistotou, již mi dodalo více než desetileté promýšlení původního rukopisu. Neříkám to často, ale jsem na něj hrdá. Jsem hrdá a těším se, že se konečně dostane dál než jen k malé skupince nadšených příznivců, které si získal před lety, a konečně obletí svět.

Tato kniha mě provází už více než třetinu mého života. Doufám, že se vám bude líbit. Opravdu v to doufám. Dnes ji držíte v rukou jen díky mamutímu úsilí nespočtu lidí a jejich nekonečné, neúnavné snaze.

A já jsem moc ráda, že se svět, do kterého ji posíláme, zlepšil a že se v mnoha měřitelných ohledech liší od světa, v němž vznikla.

S láskou,
Sophie

KAPITOLA PRVNÍ

DANNI

Jsem zhruba v polovině prohlídky střední školy Bramppath College, když začínám pojímat podezření, že jsem se ocitla ve vodách zamořených žraloky. A vzhledem k tomu, že jsem vyrostla v coloradském Boulderu, nikdy jsem se ani nenaučila plavat.

Bramppath College je nehorázně prestižní internátní škola plná nehorázně bohatých holek, které se všechny vozí ve vlastních porsche, BMW nebo podobných luxusních autech. Některé z mých budoucích spolužaček pocházejí doslova z vládnoucích šlechtických rodin a ani ty ostatní se ani v nejmenším nepodobají kamarádům, které jsem měla doma.

Já patřím do školy postavené z červených cihel, kde jsou lavice počmárané liháčem, ze zdí se odlupuje barva a všichni ve třídě se spolu navzájem kamarádí. Teď mám ale nastoupit na střední školu, kde studentky posedávají mezi keři růží a zimolezu, obědvají u stolů z mahagonového dřeva a holkám jako já věnují pozornost jen tehdy, když se zrovna chtějí nad někým ofrňovat.

Hellene, upovídaná prodavačka z obchodu s uniformami, která je současně i naší dočasnou průvodkyní, mi připadá docela milá. Ale to ještě není důvod, proč bych měla před bohatými lidmi polevit v ostražitosti. Hellene nevypadá, že by do práce jezdila vlastním porsche. Přesto je touhle školou buď naprosto posedlá, nebo dostává slušně zapláceno, aby posedlost předstírala, protože na

nás chrlí informace o budovách, jako by si ráno dala místo kafe něco mnohem silnějšího. Máma je ovšem blahem bez sebe. Ty dvě už mě o pořádný kus předběhly a povídají si, jako by se seznámily před patnácti lety, a ne před patnácti minutami.

Ploužím se za nimi a rozhlížím se kolem sebe. Areál školy je obří. Přísahám, že na střechu téhle školy by se vešlo celé naše boulderské předměstí. Maličko se přikrčíme, abychom mohly projít pod úhledným obloukem živého plotu, sejdem po kamenných schodech a pak pokračujeme přes květinovou zahradu. Po naší levici se tyčí další budova, která byla podle Hellene postavena před bůhvíkolika staletími. Abych si to všechno prohlédla, musím zaklánět hlavu tak moc, až si natáhnu sval.

Dokonce i moje tělo ví, že sem nepatřím. Škoda že mé hlavě to došlo až ve chvíli, kdy už bylo na všechno pozdě.

Až do dnešního dne mi stěhování do jiné země připadalo docela vzrušující. Moje máma se totiž asi před dvěma lety seznámila na internetu s jistým Dennisem Bakerem, a jak se ukázalo, nešlo o žádného sňatkového podvodníka. Vlastně je to moc fajn chlapík.

Můj biologický otec se vypařil krátce po tom, co máma otěhotněla. V podstatě celé moje dětství zůstala single, takže jsem nikdy nepoznala žádnou otcovskou figuru, s níž bych teď mohla Dennise srovnávat. Přesto jsem si jistá, že bych si pro ni nemohla přát nikoho lepšího. Když to mezi ním a mámou začalo vypadat vážně, dokonce se původně nabídl, že se přestěhuje za námi do Boulderu, protože chtěl, abych mohla dostudovat střední školu ve své zemi. Jenže pak ho máma odjela navštívit do Henlandu a vrátila se naprosto nadšená. Uplynul další rok a půl – a jsme tady natrvalo.

Když se tohle všechno začalo dít – to jsem ještě byla mladá a naivní –, jako první mě napadlo: *Páni, fakt budu bydlet v Henlandu?* Je to sice mini zemička, ale je úchvatná, a navíc je to odtud

jen kousek do Paříže a Bruselu, dá se tam v pohodě dojet autem. Z Boulderu bych mohla jet na jih mnohem déle a pořád bych byla v Coloradu, nekecám. A druhá myšlenka, která mi po tom oznámení bleskla hlavou: *Počkat, není tam Bramppath?* Bramppath College (jak se ukázalo, americký výraz pro vysokou může v některých zemích označovat i střední školu, což je dost matoucí) je vyhlášena jako jedna z nejlepších škol na světě, která posílá do světa jednoho hudebního génia za druhým. Možná, pomyslela jsem si, bych se mohla stát jedním z nich.

Máma a Dennis tak docela neskákali nadšením, že chci chodit na internátní školu, ale i tak mi dovolili podat si přihlášku a zažádat o stipendium. Když se na to dívám s odstupem času, mám dojem, že jsem ani ve snu nečekala, že by mě vážně přijali.

Pak jsem ale postoupila do užšího výběru.

A nakonec mě přijali.

Tak jsem tady. Poprvé jsem osobně na Bramppathu a připadám si tu jako gumová kačenka, kterou někdo hodil z vany rovnou do oceánu.

„Taneční sál je napravo od tenisových kurtů,“ povídá Hellene mámě a ta ohromeně áchne. „Hlavní piano je tamhle,“ dodá Hellene, ukáže na něj a já zbystřím. „Cvičební hodiny si můžeš rezervovat v našem online systému, ale myslím, že jsi momentálně na škole jediná pianistka. Letos je to tu samý smyčec, takže ho budeš mít většinu času sama pro sebe.“

Máma vítězoslavně švihne pěstí do vzduchu. Udělám totéž a doufám, že si nevšimne mého k smrti vydešeného výrazu.

Jde o to, že jsem střední školu nezahájila úplně nejlíp. V poslední době se to sice zlepšilo, ale to je zásluha mé nejlepší kámošky Rachel. Rachel, která žije v Boulderu a nebude tu, aby mi kryla záda, kdyby se mě moje nové spolužačky rozhodly nenávidět. Což se klidně může stát. Ostatně, nebylo by to poprvé, kdy bych se ocitla v podobné situaci.

Na konci prohlídky nás Hellene zavede do malé místnůstky kousek od hlavní kanceláře. „Počkejte tu chvíličku,“ požádá nás a zmizí za dveřmi, za kterými zahlédnu zlověstné černé schodiště. „Skočím ti pro uniformu.“

Překvapeně se na sebe s mámou podíváme. Pokrčím rameny a posadím se na jednu z asi dvanácti dřevěných židlí naskládaných podél stěny. Spolu s námi tu čeká ještě jedna holka v mém věku. Má dokonale tvarované rty a ostrou bradu, hádám, že by mohla pocházet z východní Asie. Roztržitě se na mě usměje, odhrne si ofinu z očí a odhalí rovné, vysoko posazené obočí.

Nevím, jak poznat, jestli je její oblečení drahé, aniž bych se podívala na cedulky – a ty samozřejmě nevidím –, ale z nějakého důvodu na mě draze působí. Od hlavy až k patě je oblečená v neutrálních barvách, její kabelka působí měkce, jako by byla ušitá z pravé kůže, a na botách nemá ani flíček.

Vsadím se, že jezdí vlastním porsche.

Na schodišti se s krabicí v náručí vynoří Hellene. Hekne námahou pod její tíhou. Ihned jí spěchám na pomoc, ale máma mě předběhne. Když své břímě společnými silami dotáhnou na stůl, Hellene ustoupí a snaží se popadnout dech. Pak si konečně všimne té druhé holky. „Aha, Molly. Přišla sis pro plášť, je to tak? Omlouvám se, máme trochu zpoždění.“

Molly pokrčí rameny. „Já nikam nespěchám.“

Hellene, uspokojená její odpovědí, začne vyskládat obsah krabice. „Povinná uniforma je hrazena ze stipendia,“ řekne a podá mi horu balíčků průhledného igelitu, skrz který prosvítají různé odstíny tmavě zelené a bílé. „Máš tu košile, sukně, vesty a ponožky... Tohle je tvoje školní kravata a školní svetr, slavnostní večerní plášť – ten je těžký – a maturitní plášť.“

„Počkat, kde je spodní prádlo s monogramem?“ zavtipkuje máma a já bych se studem nejradši propadla do země. Jestli Molly předtím nepoznala, že sem tak docela nezapadám, teď už to ví jistě.

Věž balíčků, která je zhruba stejně vysoká jako já, se mi začne v náručí nebezpečně naklánět téměř hned, jak mi ji Hellene podá, a tak ji odložím na nejbližší židli. Chvilí si myslím, že se udrží ve vzpřímené poloze, ale nakonec se převrhne a igelitové balíčky se rozletí po celé místnosti.

Paráda.

Celá rudá je začnu sbírat a Molly si přikryje pusou dlaní, aby nebylo vidět, že se směje. Cuknu sebou a ona přestane.

Hellene se otočí k mámě: „Máme tu ještě ragbyový svetr, ale protože se jedná o volitelnou položku, není hrazená ze stipendia.“

„To nevadí. Kolik stojí?“

„Sto padesát.“

Eur? Prudce zvednu hlavu. „Nemusíš mi ji kupovat,“ řeknu mámě. „Vážně ne. Mám přece kupu všelijakých svetrů a triček, nic dalšího nepotřebuju.“

Máma se kousne do rtu a založí si paže na hrudi. Chtěla jsem jí ušetřit starosti, ale zřejmě jsem ji uvedla do rozpaků. „To je v pořádku, miláčku.“

„Můžu si ji přece koupit později, ne?“ zeptám se Hellene nápadně pisklavým hlasem. „Kdyby se ukázalo, že ji fakt chci nebo tak?“

Výraz v mámině tváři se setsakramentsky podobá úlevě. „Není ten svetr náhodou pošitý drahokamy?“ otočí se k Hellene, která vyprskne smíchy.

V tu chvíli zachytím koutkem oka pohyb. Molly si dřepa vedle mě, aby mi pomohla posbírat rozházené oblečení. Usměju se na ni, napůl vděčně, napůl ostražitě, a ona položí balíčky zpátky na prázdnou židli.

„Děkuju.“

„Za nic,“ odvěti a pak potichu dodá: „Já se nesmála tobě. Smála jsem se Hellene. Jsem si jistá, že s tvou mámou flirtuje.“

Hellene stojí nad stolem, vysvětluje mámě něco ohledně formuláře a já si všimnu, že se nápadně naklání co nejbliž k ní. Možná že

moje teorie „předstírá nadšení jen proto, že je to její práce“ byla správná jen napůl. Posadíme se s Molly vedle sebe a já šeptem odpovím: „Myslíš?“

„Jsem si tím na devadesát devět procent jistá.“

Nevím, jestli Molly připadalo vtipné, jak trapně okatě se Helene chová, nebo jestli považuje za vtip fakt, že je někdo lesba. Prosím, ať je to ta první možnost. Nechci, aby první holka, kterou jsem tu potkala, a která navíc působí docela mile, byla homofobní. Jinak bych mohla vstát, vyjít ze dveří a zastavit se až v Coloradu, přestože vůbec neumím plavat.

„Máma je zadaná,“ odpovím opatrně.

Molly luskne prsty, jako by říkala „sakra, to je škoda“. „Hellene bude zklamaná. Když se loni rozvedla, radily jsme jí, aby se zkusila seznámit s někým novým. Nejspíš si to konečně vzala k srdci.“

Způsob, jakým to Molly říká, na mě zapůsobí pozitivním dojmem. Léta jsem se snažila vypořádat, jak se přátelé a rodiča vyjadřují o homosexuálech, které znají, a pokoušela jsem se odhadnout, jestli by bylo bezpečné se jim jednoho dne, až budu připravená, svěřit. Sice nejsem jasnovidce, ale jsem minimálně schopná udělat si na základě odpozorovaných náznaků docela dobrou představu.

Tahle holka se mi nezdá ani zlomyslná, ani homofobní. A co víc, nezdá se, že bych nesnesitelná připadala já jí.

Panika, kterou jsem cítila během prohlídky, trochu ustoupí. Teda, hodně ustoupí.

Molly kývnutím ukáže na hromadu mého školního oblečení. „Tak maturitní plášť, jo? Nastupuješ do pátáku, nebo do šestáku?“

„Do pátáku.“ Takže do ročníku, kterému se tady říká juniorský.

„Já taky,“ řekne Molly. „Jsi na internátní škole poprvé?“

„Jo. Vlastně jsem poprvé v Henlandu obecně.“

Molly mi věnuje přehnaně překvapený pohled. „Cože? To bych vůbec neřekla.“

„Takže mě nic neprozradilo?“

„Ne, podle mě by ses klidně mohla vydávat za místní,“ řekne s rozpustile nakrčeným nosem a já se zazubím.

Máma po nás koukne a ukáže mi povzbudivý palec nahoru.

Modlím se, aby si toho Molly nevšimla.

„Je to divné? Myslím přestěhovat se do cizí země,“ zajímá se Molly.

„Trochu jo. Těšila jsem se, až si všechno prohlédnu, ale moje máma a její manžel – můj nevlastní otec – měli plné ruce práce se stěhováním a řešením víz, takže na mě neměli čas. Celou dobu jsem jen zalezlá ve svém pokoji.“

Lituju svých slov hned, jak je vypustím z pusy, ale nedá se nic dělat. Zním jako asociální ztroskotanec, který nemá žádný život.

Molly to naštěstí nerozhodí. „V sobotu po obědě pořádám u mě doma takové setkání a pozvala jsem pár pátaček. Stav se, kdyby tě tvůj pokoj omrzela.“

Nedokážu zakrýt své překvapení a Molly si musí všimnout, jak se tvářím, protože své pozvání upřesní. „Moc by mi pomohlo, kdybys přišla. Potřebuju záminku, abych mohla trávit míň času s... určitými lidmi.“

Nejradši bych se jí zeptala, proč si zve k sobě domů lidi, se kterými se nechce bavit, ale rozhodnu se nevyzvídat. Měla bych si na podobné rozmíšky bohatých holek co nejrychleji zvyknout.

„No, určitě ti nemusím říkat, že mám nabitý program a nevím, kam dřív skočit,“ opáčím nevzrušeně a Molly se zazubí. „Ale jo, kupodivu bych si mohla najít chvilku času.“

„Super,“ zaraduje se Molly. „Budeš se moc seznámit s některými holkami z naší třídy.“

„Chodíš do třídy s princeznou Rosemary?“ zeptá se jí máma. Ani jsem si nevšimla, že nás odposlouchává. „Chci říct, chodí do školy jako ostatní holky?“

„Nemá žádnou nakažlivou nemoc, mami,“ odvětim a očima ji prosím, aby toho nechala, než Molly své pozvání zase zruší.

„Princezny mívají soukromé vychovatele,“ brání se máma.

„Rose chodí do školy jako všichni ostatní,“ přeruší nás Hellene. Evidentně se jí nelíbí, že by měla být vynechaná z rozhovoru. „Daniela se s ní určitě seznámí.“

„Opravdu?“ protáhne máma a zakmitá obočím, jako by mi naznačovala, že by to pro mě osobně měla být báječná zpráva. Jako bych se přestěhovala do jiné země, jen abych mohla šplhat po společenském žebříčku a stýkat se s henlandskou princeznou.

Míra mých rozpaků téměř překročí snesitelnou úroveň.

Teď se budu muset zřeknout vlastní mámy, což mě samozřejmě netěší, protože před tímhle rozhovorem jsem ji měla moc ráda.

Naznačím Molly „promiň“ a v duchu umírám studem. Moje nová spolužačka vypadá... ne zrovna našťavaně, ale rozhodně zasmušile. Přátelský úsměv se jí vytratil z tváře jako mávnutím kouzelného proutku.

Jsem v háji.

„Přijde princezna na ten tvůj večírek?“ vyzvídá máma, protože jí nejspíš nestačí, jak moc mě už stihla ztrapnit.

Mollyin výraz ještě víc potemní. „Jo, přijde,“ odpoví úsečně. Máma konečně pochopí, že její otázky nejsou namístě, a znovu se otočí k Hellene.

Nevím, jaké to je, vyrůstat v monarchii, ale počítám, že někteří místní mají ke královské rodině silný vztah. U pokladen v supermarketu jsem zahlédla časopisy s jejich tvářemi na titulních stranách, některá auta jsou ozdobená samolepkami s královským erbem a ve vstupní hale imigračního úřadu visí portrét královského páru v nadživotní velikosti. Ale kdybych si měla tipnout, Molly mezi tyhle lidi evidentně nepatří.

„Jú, královská rodina, to je teda něco,“ špitnu posměšným tónem. Promiň, mami. Tady je každá holka sama za sebe, a jestli Molly zruší moje pozvání na večírek jen proto, že moje máma neumí včas zmlknout, až do smrti jí to nezapomenu.

Naštěstí jsem vsadila na správnou kartu, protože Molly se opře a ramena jí viditelně povolí, jako by z ní opadlo napětí. „Všichni dorazí kolem půl druhé,“ řekne. „Dáš mi na sebe číslo? Pošlu ti adresu.“

Máma se na mě z opačného konce místnosti nadšeně usměje.

Když Molly skloní hlavu, aby si uložila moje číslo do telefonu, mámě její veselé gesto oplatím.

KAPITOLA DRUHÁ

ROSE

Moji bodyguardi, Theodore a Sidney, tiše stojí na verandě sídla Molly Kwonové, jeden pozoruje oknem mě a druhý pozorně sleduje přední nádvoří. Místo aby hlídkovali jako obvykle, tisknou se k sobě, aby se vyhnuli dešťovým kapkám. Odvrátím zrak, protože mě trápí, že musí trčet v tom psím počasí venku jen kvůli mně. Před silným deštěm jsou sice chránění, ale před chladem ne, a letos jsou teploty na místní poměry nezvykle nízké.

Kdybych si myslela, že to k něčemu bude, trvala bych na tom, aby se střídavě chodili ohřát do kuchyně, odkud můžou hlídat stejně tak dobře jako zvenčí, a dali si šálek čaje. Problém je v tom, že to, co říkám já, nikoho moc nezajímá.

Otcovy rozkazy jsou jasné. Třeba dnes mě musí oba bodyguardi hlídat z nádvoří a hnout se odtamtud můžou jen v případě, že by mi hrozilo přímé nebezpečí. Na jejich pohodlí nezáleží a já rozhodně nemám pravomoc vydávat doplňující nebo protichůdné rozkazy.

Ačkoli, pokud mám být fér, Theodore a Sidney o čaj ode mě stejně nejspíš nestojí. Když jsem jim ho totiž nabídla naposledy, byla jsem tak sjetá, že jsem si spletla sůl s cukrem.

Líně je sleduju ze svého obvyklého stanoviště, tedy z koženého křesla nejbliž u vchodu. Přes vysoké opěradlo nade mnou se přehne Eleanor Kowalczyková, jedna z mých nejbližších kamarádek. Spustí mi před obličej napůl vykouřený joint, jako by to byla

mrkev a já kůň, kterého se snaží nalákat. Odeženu jí ruku a zamaskuju vlnu podráždění zdánlivě lehkomyšlným smíchem.

„Takže to myslíš vážně?“ zeptá se Eleanor a kývnutím ukáže na jointa ve své ruce.

„Kdy jsem naposledy něco slíbila a nedodržela?“

Na gauči kousek od nás, kde se povaluje partička našich kámošů, se vytáhne na kolena vysoký kluk s hustými tmavými kudrnami a napřáhne k Eleanor ruku. Je to Alfie Paget-Harrington. Hvízdne na ni a ona si potáhne a jointa mu podá. Alfie ho chvíli převaluje mezi prsty, a přitom se na mě dívá a vrtí hlavou. „Naštěstí,“ řekne pomalu tím svým hlubokým hlasem, „jsme my ostatní nikomu nic podobného neslíbili.“

„Vy ostatní,“ připomenu mu, „jste k tomu neměli žádný důvod.“

„Tady na nás nemíří kamery, Rosie,“ poučí mě Alfie. „A všechny v místnosti znáš.“

Dívám se mu do očí tak dlouho, dokud neuhne pohledem. „Aspoň zbude víc pro mě,“ poznamená a zvedne si jointa ke rtům.

„Pro nás,“ opraví ho Eleanor a vrhne se na něj, aby mu vypáčila jointa z ruky, až Alfie vyjekne.

Molly, usazená na druhém konci místnosti, vzhledne. Nejdříve se dívá všude, jen ne na mě. Nakonec to ale přece jenom nevydrží a koukne na mě, aby zjistila, že zírám přímo na ni. V okamžiku, kdy se naše pohledy setkají, povytáhnou obočí. Víc není třeba. Jestli se mi bude vyhýbat i po tomhle, ty její výmluvy už nebudou znít ani trochu věrohodně a Molly rozhodně není typ, který by bez problému zvládal konfrontace. Ani když se snaží něco dokázat.

A ona se snaží něco dokázat, tím jsem si naprosto jistá, protože od mého příjezdu se mnou nepromluvila ani slovo, jen nás s Eleanor pozdravila.

Místo toho tráví celé odpoledne po boku holky s dlouhými tmavě blond vlasy, kterou nemůžu popsat jinak než jako kuriózní. Má na sobě nepadnoucí prošívanou bundu a džíny, které jí sednou

ještě hůř. Boty má zabláčené, pleť nápadně bledou a už asi půl hodiny tu sedí s rukama pevně založenýma na hrudi. No fakt, hlídám to.

Už od pohledu není ve své kůži, ale to mě nepřekvapuje. Působí tu tak nepatřičně, až bych skoro věřila, že se mezi námi ocitla omylem. Nemám nejmenší tušení, kde na ni Molly narazila. Nebo proč je moje nejlepší kamarádka zjevně tak zaujatá tou neohrabanou cizí holkou, že si nenajde ani chvilíčku na to, aby ji mně a Eleanor představila.

I kdyby to měla udělat jen proto, abychom přesvědčily všechny, kdo se dívají, že je mezi námi všechno v pořádku.

Molly té cizí holce něco řekne a obě se vydají mým směrem, zatímco Alfie se naopak vzdálí. Molly zvedne ze stolku s občerstvením, kolem kterého zrovna prochází, flétnu se šampaňským a pak mi ji podá. „Rose,“ osloví mě, když od ní přijímám sklenici, „tohle je Danni. Chodí do pátáku, stejně jako my.“

„Aha. A na kterou školu?“ zeptám se

Molly po mně střílí pohledem, jako bych záměrně předstírala, že jsem natvrdlá.

Je sice možné, že moje reakce zní natvrdle, ale na svou obranu musím říct, že to rozhodně není záměrné.

„Na Bramppath,“ oduší Molly a já si příliš pozdě uvědomím svůj přešlap. Nejspíš ji přijali na hudební obor a dostala stipendium. Jsou to jediná dostupná stipendia, která plně hradí celé studium. A je docela těžké je získat.

„To musíš být zázračný hudební génius,“ poznamenám. „Dobře pro nás, že ses k nám přidala. Na co hraješ?“

Danni otevře ústa, jako by mi chtěla odpovědět, ale pak se zarazí. „Na piano, ale... Jak víš, že jsem hudebnice?“

Hned druhá chyba v řadě. Ještě že tu nejsou máma s tátou, jinak bych dostala přednášku. Poukazovat na třídní rozdíly je nevkusné, to jsou přesně mámina slova.